Pisarakirje

Joulukuu 2012

Pisaran renkaat

Laajalle ja syvälle

Pitkän lauhan syksyn kauneimpia muistoja oli kesämökin rannasta avautuva pielityyni järvenpinta, johon rannan puut kuvastuivat keltaisina, punaisina ja ikivihreinä. Pienikin loiskaus levisi laajenevina renkaina pitkin vedenpintaa.

Meidän pienen Pisaramme toiminta on kahdentoista vuoden aikana levinnyt Pietarin keskustan vankiloista kymmenien ja satojenkin kilometrien päähän tavoittaen kaikenikäisiä ihmisiä. Kaukaisimmat kohteet ovat tähän mennessä olleet Murmansk ja Latvia. Näiden vuosien aikana on moni meistä myös joutunut katsomaan sellaisiin elämänkohtaloiden syvyyksiin, joista ei ennen ollut tiennyt.

Joulun Herra astui korkeudesta syvyyteen kokemaan meidän elämämme ja heijastamaan siihen taivasvaloaan. Hänen lähettäminään me haluamme välittää elämän ja toivon sanoman kaikkialle sinne, minne Hän meidät johtaa.

- Eeva Halme -

Kiitokset kaikille Pisaran ystäville kuluneesta vuodesta ja siunauksellista Uutta Vuotta

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ..... sivu 1

Matkaraportit:
Pietari 9. - 11.11. ..... sivut 2 - 3
Pihkovan alue 30.11 - 2.12. ..... sivut 3 - 4
Viro 14. - 17.12. ..... sivut 5 - 6
Slavan terveiset Ukrainasta ..... sivu 6

Pisara elävää vettä ..... sivu 7
Rukousaiheet ..... sivu 7

Matkalla mukana: Heli Anttila, Eeva Halme, Jari Hiekkanen, Jukka Ketola, Tarja Kauppinen ja Pekka Vauromaa.
Kohteet: Valkeasaaren ev.lut kirkko, Vanhustensairaala, Ust-Izhoran ja Popovkan narkomaanikodit sekä Akkuratovan koulukoti.

Lähdimme iltapäivällä Nummelasta kohti Pietaria ja päätimme jättää peräkärryn ennen Pietaria Valkeasaareen Hiljan pihaan, koska pääosa tavaroista jäi kuitenkin sinne. Hilja oli keittänyt kahvia ja joimme sitä puolenyön aikaan. Sitten Hilja sanoi, että voimme jäädä nukkumaan hänen luokseen, osa saisi nukkua kirkon parvella ja loput sisällä. Montaa kertaa ei Hiljan tarvinnut maanitella väsynyttä matkustajajoukkoa. Suostuimme oitis ja nukuimme makeasti, asunnolle olisi vielä ollut lähes tunnin matka ja näin saimme hieman pidemmät unet.

Aamulla jatkoimme matkaamme **vanhusten sairaalaan**, joka sijaitsee kaukana Tosnon takana. Ajoa kertyi kolmisen tuntia. Perillä hyväkuntoiset vanhukset tulivat istumaan käytävälle, jossa pidimme musiikkipitoisen tilaisuuden. Musiikista vastasi Sergei Odnorob, Jari ja Jukka, laulu kaikui sekä suomen, että venäjän kielillä. Tulkkina oli tuttuun tapaan Liisa Lankinen. Lohtua vanhusten elämään puheillaan toi myös Tarja ja Jari. Jukka esitti vielä lisäksi yhden hengen draaman.

Myös pastori Nikolai Nikolajevits osallistui pitämällä pienen puheen. Hän on ollut joka kerta mukanamme sairaalassa, aluksi oppaana. Yleensä hän antaa vain vieraille mahdollisuuden puhua, koska voi itse viikoittain vierailla siellä. Hän vierailee myös kauempana olevassa invalidikodissa, jonne lähetimme joulupaketin Valerille. Hänen proteesiasiansa on vieläkin kesken.

Huonokuntoisten vanhusten luona saimme käydä huoneissa jakamassa tuliaisiksi ostamiamme jogurtteja ja vohveleita. Eräässä huoneessa makasi Helsingissä syntynyt Lyyli Pukki. Liisa otti hänen henkilötietonsa, jotta voimme käydä hänen luonaan, kun hän pääsee kotiin sairaalasta. Lyyli oli iloinen saadessaan puhua suomea kanssamme. Ehkä tapaamme hänet vielä.

Seuraava kohde oli **Ust-Izhoran narkomaanikoti**. Jari ja Jukka esitti siellä toisen draaman siitä, kuinka synti sitoo, draaman nimi on ”Tuoli”. Siinä tuoliin tarttuu kiinni ohikulkija, jota kiehtoo kielletty-kyltti. Vasta toisen matkalaisen rukous irrottaa kulkijan tuolista. Jari piti puheen aiheesta. Pekka esitti henkilökohtaisen todistuksensa. Muitakin puheita kuultiin ja tilaisuuden kruunasi runsas musiikkianti. Törmäsimme eteisessä nuoreen äitiin, jolla oli sylilapsi ja hän sanoi, että heille voi tuoda lastenkin vaatteita, sillä loput, mitä ei tarvita, voidaan viedä heidän seurakuntaansa.

Illan viimeinen kohde oli **Popovkan narkomaanikoti**. Se oli kirjaimellisesti kasvanut joka suuntaan. Miehet ovat näet taitavia rakentajia ja jokaisen sivun ikkuna on muutettu tässä kaksikerroksisessa talossa oveksi ja jokaisen uuden oven takaa aukenee uusi huone, johon taas mahtuu lisää miehiä. Ihailin talon toimintaa ja ihmettelin järjestyksen pysymistä. Taloon oli samana päivänä tullut uusi asukas. Hän näytti kovia kokeneelta ja rikkinäiseltä, sekä sisäisesti, että ulkoisesti. Hänellä oli muistona kadulta musta silmä ja varmaan muitakin ruhjeita. Talon isäntä Leonid, joka oli taannoin myös Pisaran vieraana Suomessa, esitteli ylpeänä taloa tilaisuuden jälkeen. Illalla pitkän päivän jälkeen suunnistimme asunnolle Timurovskaja-kadulle ja väsyneinä kaaduimme ansaituille yöunille.

- Tarja Kauppinen -

Poikakoti sunnuntaina

Sunnuntain kohteena oli **Akkuratovan poikakoti** alle puolen tunnin ajomatkan päässä asunnostamme.
Nämä teini-ikäiset pojat on tuomittu suljettuun laitokseen rötösten vuoksi. Pyhänä osa saa lomaa kotioloista ja käytöksestä riippuen. Meille jäävät siis ne, joilla on heikoin tausta. Paikalla oli yhdeksän poikaa, suurin osa tuttuja. Olen yrittänyt opetella heidän nimiään ja muutaman silmistä näkyi odotus: Muistaako se?

Tämä laitos peruskorjattiin äskettäin ja on nyt todella upea, kenties se on eräänlainen esittelykoti. Tuttu poika pyysi käytävältä sisälle huoneeseen ja esitteli television ja tietokoneen. Olin kuulevinani kasvattajan Marinan kommentin, että huonetta oli siivottu tätä varten. Joillakin pojilla on myös kännykkä ja nehän eivät pysy piilossa. Minulle tuli aivan kodikas olo. Yläasteen opettajana joudun päivittäin taistelemaan kännyköitä vastaan.

Sergei hoiti musiikkiosuuden, jakeli laulunsanoja ja sai pojat mukaan. Tarja puhui esimerkein rukouksesta ja rukousvastauksista, hitaammistakin. Jari, Jukka ja Pekka esittivät pantomiimin, joka oli niin riemukas, että pojat aivan kieriskelivät. Taisi tulla taltioiduksi kännykkäkameraan.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 9. - 11.11. **Pietari**

Tilaisuuden aikana mietin ankarasti, minkä kirjanmerkin jakaisin pojille: senkö jossa on kymmenen käskyä vai sen jossa on Herran siunaus. Asia ratkesi seuraavasti: Sergei käski poikien nousta ja siunasi heidät Herran siunauksella. Sen jälkeen esittelin kirjanmerkit ja jokainen sai valita. Molemmille löytyi ottajia. Joku ihasteli, että siunauskortti oli kaunis. Myös lastenraamatut tekivät kauppansa.

Pieni Viktor, se joka keväällä pelasi nuortemme kanssa potkupalloa, tuli Sergein luo, ja Sergei rukoili hänen puolestaan. Siunatkoon ja varjelkoon Herra pientä Viktoria ja antakoon hänen sydämeensä turvallisen rauhan.

.

Tilaisuuden jälkeen Jukka ja Jari pelasivat pingistä poikien kanssa. Marina oli haltioissaan ohjelmastamme ja toivotti sydämellisesti uudelleen käymään. Käytävällä juttelimme vielä Diman kanssa. Hänen kotinsa on Kamenogorskissa eli Antreassa. Siellä on äiti ja 3-vuotias veli. Marina kehui Diman hyvää lukupäätä ja kiinnostusta runoihin. Lopulta Dima vielä esitteli meille Boss-rotan. Tuli mieleen menneiltä vuosilta vankilakissat, joiden terapeuttinen vaikutus oli ilmeisen suuri. Tätä tarkoitusta palvelee myös rotta Boss.

Kotimatka jatkui Hiljan luo Valkeasaaren, jossa uskollinen peräkärrymme odotteli. Ruokailimme, lauloimme ja jatkoimme matkaa koti Kotosuomea.

- Eeva Halme -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 30.11 - 2.12. **Pihkovan alue**

Kovasti oli jännitystä lähdössämme. Säätieteilijät kertoivat Suomenlahden myrskytilanteen olevan pahin mitä koskaan on ollut, ylittäen reippaasti mm. Estonia laivan turmayön myrskyn. Kuitenkin laivaliput olivat maksettuna taskussa, kuusi menoa plus auto, samoin kuusi paluuta plus auto. Kuusi henkilöä, Kolme avioparia, siinä **ryhmämme kokoonpano:** Sirpa ja Juha Raussi, Lena ja Andrei Spiridenko sekä vaimoni Arja Parttimaa ja minä Pekka Vauromaa.

Laiva saapui turvallisesti Tallinnaan neljä tuntia myöhässä aikataulusta, edessä oli 450 kilometrin ajo venäjälle Porhovin pikkukaupunkiin jossa meitä odotti Porhovin narkomaani-kodin väki.

Eestin tiet olivat hyvät matka taittui mukavasti, vaikka oli myrskyä ja lumisadetta. Navigaattorin ohjaamana lähestyimme Viron ja Venäjän rajaa. Kiinnitin huomiota siihen, että missään ei ollut tienviittaa, jossa olisi sanottu rajan olevan edessä. Aivan rajan tuntumassa oli eestin kielinen viitta ”Petseeri” joka siis on Petšoryn nimi eestiksi (kartoissa Pechory). Monien koukeroiden jälkeen, joita meistä ei kukaan ymmärtänyt, olimme viimein Venäjällä.

Oli aika tankata auto täyteen polttoainetta ja kuljettajalle, siis minulle kupponen kahvia. Kahvin osto olisi kyllä jäänyt tekemättä ellei Andrei kielitaitoisena olisi osannut neuvotella kahvin saannin edellytyksiä. Myyjä kun tuntui olevan täysin haluton minkäänlaiseen kaupantekoon, vaikka huoltamo selvästi ilmoitti olevansa avoinna ympäri vuorokauden.

Aamun jo sarastaessa monien probleemien koettelemat matkalaiset saapuivat Porhoviin. Kello oli aamu 7 paikallista aikaa kun pääsimme ansaitulle yölevolle. Tilaisuus oli Porhovin huostaanotettujen lasten kotiin sovittu kello 10.30 joten oli siis hetimiten yritettävä nukkua mikäli aikoi yleensä nukkua. Porhovin kirkon, käytössämme olleet vuodepaikat tuntuivat tosi rakkailta heti kun makuupussit olivat auki kierretyt.

Aamupäivällä tuli sitten tieto että tilaisuutta oli siirretty kello 13 alkavaksi, mikä huomattavasti helpotti tilannetta kaikilta osin. **Lastenkoti,** joka sijaitsee hieman keskustan

ulkopuolella kauniin koivikkokumpareen reunalla, oli osalle meistä jo ennestään tuttu. Meidät otettiin hyvin vastaan lapset istuivat valmiina odottamassa meitä. Leena kertoi kuvakirjan avulla siitä kuinka Jeesus on sanonut ”antakaa lasten tulla minun tyköni”. Sitten Sirpa ja Juha esittivät pantomiimi- näytelmän, siitä kuinka rukous voi muuttaa kaiken. Yhdessä leikittiin myös laululeikkiä ”pienen pieni leppäkerttu Jumala ylistää, sillää pienistä ja hentoisista Jumala välittää.....”.
Sitten jaettiin tuliaisia. Vuosaaren seurakunnan naiset olivat halunneet lähettää kauniita sukkia käsineitä ja pipoja, kaupasta ostimme pillimehuja sekä suklaata. Lisäksi erilaisia pöytäpelejä ja lapsille tarpeen mukaan jaettavaksi hyviä lasten vaatteita keräyksistämme. Hyvä tilaisuus kaiken kaikkiaan.

Leena, lastenkodin johtajatar Olga, Pavel ja Andrei

Olga-johtajatr oli järjestänyt meille ruokailun koululle. Samalla hän kertoili haasteista joita heillä oli työssään, ja myös yksityiselämässään. Olgan mies oli kuollut vain muutamaa viikkoa aiemmin, täysin terve urheileva mies oli mennyt johonkin pieneen rutiinileikkaukseen ja saanut sairaalabakteerin. Kuolema oli tullut alle viikon sisällä leikkauksesta. Pyydänkin lukijoita muistamaan Olgaa ja tietysti lastenkotia rukouksin, voimme yhdessä sulkea heidät Pyhän ikuiseen suojelukseen.

Sieltä kiiruhdimme **narkomaanikodille ja kirkkoon**, jossa vietimme tilaisuutta rukouksin, lauluin, näytelmin ja puhein. Taas niinkuin yleensä matkoillamme tilaisuus oli hyvä Hengen täyttämä. Jotenkin tulee mieleen Raamattuopiston lause ”Siunattu olet tullessas ja siunattu olet lähtiessäs”.

Tilanne kodilla on kylläkin tukala, työtä ei tahdo löytyä, ja siten välttämättömästäkin on puutetta. Onneksi perunoita on saatavilla ja kanit lisääntyvät nopeasti. Seuraavan matkan viemiset on mietittävä huolellisesti. Suljemme myös kodin asukkaineen rukouksiimme. Ilta- hämärissä lähdimme ajamaan takaisin päin kohti rajakaupunkia Petšorya.

Pienehkön kotiseurakunnan pastori, Zenja otti meidät avosylin vastaan ja majoitti kotiinsa. Lapsensa Eva 116 cm pitkä tyttö ja poika 80 senttinen Benjamin olivat kovasti odottaneet meitä, mutta uni oli kuitenkin voittanut odottamisessa. Pastorin vaimo Natasha iloisena niinkuin aina tarjosi meille vielä teetä ja leivonnaisia. Meillä oli vielä tilaisuus päästä banjaan pihan toiselle puolen. Tuo banja muistutti kovasti lapsuuskotini saunaa iso kiuas ja muuripata, pulsaattoripesukone nurkassa. Siitä tuli aivan lapsuus mieleen.

Aamulla kello 11 alkoi Jumalanpalvelus johon oli kerääntynyt muutamia ihmisiä lähialueelta. Zenja aloitti pienellä puheella, sitten eräs nuorimies veti ylistys-tuokiota jonka jälkeen oli meidän vieraiden vuoro. Pantomiimi rukouksen voimasta Sirpan ja Juhan esittämänä, sai kaikki katsojat haukkomaan henkeään. Jotenkin niin yksinkertainen, selkeä, oli tuo esitys että sen koki jotenkin koko olemassa ololaan. Käytimme vielä puheenvuorot, jonka jälkeen tilaisuus päättyi Herran Pyhään ehtoolliseen. Saimme vielä rukoilla toistemme puolesta.

Seurakunnan naiset olivat valmistaneet yhteisen aterian joka runsaudessaan ja maussaan oli jotakin sellaista johon vain venäläinen sydämestä tuleva rakkaus ja vieraanvaraisuus yltää.

Pieni kierros Petšoryn luostarin puodeissa ja kiireellinen matka kohti Tallinnaa alkoi laivamme lähti kello 19.30 kohti suomea ja merenkäynti oli tyystin lakannut.

Kuten aina, ainakin kuljettajan ominaisuudessa matkat ovat aika raskaitakin, mutta aina jää jäljelle Herran siunaus ja tieto siitä että toimemme ovat olleet tarpeen. Kiitollisin mielin odotan tulevia matkoja, ja niitä tienviittoja mihin Herramme haluaa, meidät, ehkä sinutkin, lähettää.

- Pekka Vauromaa -

Narkomaanikotilaisten seurakunnassa

Joulumatka Viroon

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä Kouvolasta, Leena Kontula Helsingistä sekä Anu Väliaho ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Ajoimme Tuulan autolla Harkuun Anun luo, joten saimme tuotua mukana vaatteita ja kenkiä. Matka-ajoja varten saimme Lääne-Nigulan pikkubussin ja Antti-Pekan meitä kuljettamaan.

Tallinnassa yövyimme Anu ja Juha Väliahon kodin vieressä olevassa asunnossa, jonka Suomen Lähetysseura on vuokrannut heidän toimistokseen ja kokoustilaksi. Anu ja Juha ovat tehneet useita vuosia lähetystyötä Venäjällä marilaisten ja mordvalaisten suomensukuisten kansojen parissa. Nyt heidän työnsä on Virossa vapaaehtois-vastuunkantajien koulutus ja uuden Sauen seurakunnan käynnistäminen.

Harkun vankila, miehet
Perjantai-iltana pääsimme Harkun vankilaan, jonne kokoontui seitsemän miestä. Tuula puhui joulun sanomasta, Marianne kasvusta uskon tiellä ja Leena siitä, miten olemme kuin liikenneympyrässä ja joudumme valitsemaan tien, josta jatkamme.

Leena oli mukana ensimmäistä kertaa ja puhui koskettavasti uskostaan ihmisen muutokseen, joka oli kannatellut häntä hänen työssään huumepoliisina 35 vuotta. Miehet kuuntelivat hiljaisina ja lopussa yksi miehistä kysyi ihmetellen, miten poliisi voi olla uskovainen. Eihän se ole mahdollista? Tämä oli hänen kokemuksensa poliiseista.

Vankilan sääntöjen mukaan emme voineet jakaa miehille mitään edes näin jouluna, mutta tärkeintä onkin se sanoma, jota kerromme. Saimme rukoilla yhdessä, miehet kiittivät tulostamme ja pyysivät jälleen, että tulisimme pian uudelleen.

Tilaisuuden jälkeen kirjaston edessä oli joukko miehiä, jotka olivat pahoillaan siitä, että he eivät tienneet tilaisuudestamme. Yksi heistä kertoi olevansa kotoisin Karjalan Segesasta ja puhuu karjalan kieltä. Yritämme hankkia hänelle karjalankielisen Raamatun. Miehet myös kehuivat paikalla ollutta vartijaa, joka on heidän mukaansa ainoa uskova vartija.

Harkun vankila, naiset
Iltakokouksen tilalla tulimme lauantaina iltapäivällä, mutta jatkossa ilta lienee parempi, sillä naisilla oli liikuntaa ja muita harrastuksia. Tilaisuuteen tuli vain kaksi naista, mutta siitä johtuen pystyimme puhumaan henkilökohtaisesti juuri heidän asioistaan. Taustat olivat tosi rankkoja, joten kumpikin tarvitsi rukousta ja Pyhän Hengen hoitoa, johon saimme heidät siunata.

Kodittomien asuntola Pajusin kylässä
Noin 80 km ennen Tarttoa on pieni Pajusin kylä, missä saimme tutustua suomalaisen Kari Hätösen työhön. Karilla on rankka tausta alkoholistina, hän eli Espoossa Mankkaan metsässä muiden alkoholistien kanssa, kunnes koki uskon muuttavan voiman.

Monien vaiheiden ja kariutuneen avioliiton jälkeen virolaisen naisen kanssa Kari päätyi Pajusiin, missä hän osti kunnalta kaksi vanhaa kerrostaloa ja alkoi kunnostaa niitä. Tänään toisessa talossa asuu 17 koditonta. Kari hoitaa heitä yhdessä kunnan antaman tuen avulla, mutta tarvitsee myös ulkopuolista apua. Sitä on saatu jonkun verran EU:lta, yksityisiltä ja yhteisöiltä. Toista taloa kunnostetaan vammaisten asunnoiksi.

Työ ei ole todellakaan helppoa sillä osa asukkaista on jo syyntakeettomia ja jopa väkivaltaisia, jotkut paikalliset taas ajattelevat, että Kari tekee tätä rahan vuoksi. Jätimme osan avustustavaroista tänne ja jäimme ihmettelemään, miten Kari jaksaa tehdä tätä työtä. Jäädään rukoilemaan hänen puolestaan ja etsitään uusia avustuskanavia hänen tuekseen.

Tarton vankila, venäläiset vangit
Saimme yöpyä Tartossa teologisen tiedekunnan vierastalossa. Yö lakanoiden kanssa maksoi 10 euroa! Anu oli järjestänyt meille muusikoksi marilaisen nuoren Anna Mishinan, joka on muusikko, mutta aloittanut kansantieteen opinnot Tarton yliopistossa. Tulkiksi oli lupautunut hänen enonsa Vasili Nikolajev, joka työskentelee Tartossa tietotekniikan parissa.

Baptistipappi Angelina Urbel otti meidät vastaan ja juonsi 37 venäjänkielisen vangin karismaattisen tilaisuuden runsaan musiikin kera. Mukana oli monia tuttuja kasvoja, mutta myös uusia kuulijoita. Meidän ryhmämme sai puhua vangeille ja

Etualalla pastori Angelina Urbel, takana Antti-Pekka ja muuta ryhmää

Anna lauloi kauniilla äänellään. Leenan tausta huumepoliisina herätti jälleen paljon huomiota ja ihmetystä. Monet vangit tulivat kiittämään meitä ja pyysivät, että tulemme uudelleen.

Tilaisuuden jälkeen Angelina vei meidät syömään henkilökunnan ravintolaan (ateria jälkiruokineen alle kaksi euroa) ja sopi, että voimme vankilan jälkeen tulla tutustumaan baptistien vapautuneiden vankien taloon.

Tarton vankila, virolaiset vangit
Virolaisten vankien tilaisuuden veti luterilainen pappi Tiit Kuusemaa. Kolmekymmentä miestä tuli tilaisuuteen, osa heistä samoja, jotka olivat olleet venäjänkielisten tilaisuudessa. Jälleen meidät ja Annan laulut otettiin hyvin vastaan. Nyt tulkkina oli ensi kerran kuljettajamme Antti-Pekka, sillä Vasili sanoi, ettei hallitse riittävästi hengellisiä termejä. Antti-Pekan tulkkaus sujui hienosti. Monet miehet tulivat kiittämään meitä ja pyysivät, että tulemme uudelleen.

Baptistien vapautuneiden vankien koti
Vankilan jälkeen ajoimme baptistien vanhaan kokoustaloon, joka toimii myös vapautuneiden vankien majoituspaikkana ennen kuin työpaikka ja asunto löytyvät. Nyt paikalla oli yksi vapautunut. Talossa asuu myös entisen vangin perhe maksaen vuokraa. Osa tiloista toimii lasten ja vanhusten kokoustilana, varsinainen kokoussali on kuitenkin talven ajan kylmillään. Jätimme tänne loput vaatteet ja kengät ja tukea talon lämmityskuluihin.

Veikko Määttä
Maanantaina saimme Anun luona tutustua Veikko Määttään, joka työskentelee Rauhan Sanan työntekijänä Virossa. Hän käytti nuorena Ruotsissa runsaasti alkoholia ja joutui jopa vankilaan. Eräänä päivänä hänen työskennellessään koneen kimpussa Jumala puhui hänelle ja kutsui papin työhön. Siitä alkoi kuuden vuoden täysipäiväinen opiskelu ja vihdoin papiksi vihkiminen. Veikko työskenteli Ruotsissa mm. vankilapappina, Suomessa Raahen kirkkoherrana. Iloitsemme saadessamme hänet mukaan ryhmään.

Tallinnan vankila
Tallinnan vankilassa meidät otti vastaan pastori Allan Kroll. Vuoro maanantaisin hänellä on kaksi tilaisuutta venäjänkielisille ja vironkielisille vangeille. Tänään vuorossa olivat virolaiset vangit.

Ensimmäisessä tilaisuudessa oli kuusitoista miestä, jotka jälleen kyselivät Leenan uskoon tuloa ja pyysivät yhteistä rukousta.

Toisessa tilaisuudessa oli viisitoista miestä, mukana oma muusikko. Hän lauloi tekemiään lauluja, joissa oli koskettavat sanat mm. ystävästä, joka tulee silloinkin, kun on huono päivä. Muusikko kertoi, että hänen selkänsä, jonka puolesta olemme aiemmin rukoilleet, on parantunut. Hän pyysi nyt rukousta päänsärkyjensä puolesta. Miehet pyysivät, että tulisimme pian uudelleen. Allan puolestaan toivoi, että tulisimme alkuvuodesta seuraavaksi venäjänkielisten tilaisuuteen, jotta molemmat ryhmät saisivat vieraita tasapuolisesti.

Vankilan jälkeen ajoimme suoraan laivalle. Autojonossa saimme kiittää Herraa kaikesta avusta ja varjeluksesta, jota olimme tällä pitkällä matkalla saaneet kokea. Jätetään rukouksiin kohdatut vangit ja myös vankilapapit ja heidän vaikea työnsä.

- Tuula Tapanainen -

Slava, Natalia ja Emilia toivottavat Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!

He pyytävät rukoilemaan lapsille loppiaisena järjestettävän joulujuhlan puolesta. Jotta Jumala koskettaisi pieniä sydämiä ja jotta he voisivat ilahduttaa lapsia myös pienin paketein.

Pisara elävää vettä

Eräässä laulussa joka ei mielestäni kovin jouluinen ole, vaikka onkin joululauksi tehty, puhutaan siasta ja siitä että ihminen on sitä mitä hän syö.

Jos haluamme, voimme löytää läheltäkin ”ihmeparantumisia”, voimme kuulla jonkun suusta täydellä luottamuksella pyyntöjä sairaiden puolesta ja sitä että Pyhä Henki nyt kertakaikkisesti olisi tervetullut tähän tilanteeseen auttajana aivan heti. Nämä vaahtosuiset ”profeetat” tuntuvat ravistelevan kaikkea pyhänä pidettyä ja aiheuttavan vilunväristyksiä osassa meitä.

Toinen ihminen saattaa julistaa että Jumala ei missään tapauksessa ole ihmisen kanssa suoraan tekemisissä, vaan kaikki kommunikointi menee aina kirkon kautta. Siten että oppineet ikäänkuin toimivat välimiehinä ihmisen ja Jumalan välissä. Ikäänkuin nähtäisiin tilanne sellaisena, että on parempi säilyttää tietynlainen sivistys ja viileys kommunikoinnissa, samalla toivoen ettei Jumala nyt vaan ylittäisi näitä asettamiamme rajoja.

Ihmeellistä kyllä molemmat ääripäät näyttävät saavan haluamansa. Pyhän Hengen toiminta ihmisten välityksellä näyttäisi toimivan Jeesuksen lausuman mukaan ”tapahtukoon sinulle uskosi mukaan”.

Rakas ystävä, Jumala ei ole kuollut, Jeesus elää ja Pyhä Henki voi hyvin, kaikki on hallinnassa.

Jokaisen ihminen on sitä millaisella uskolla ja sanalla itseään ravitsee.

Minä haluaisin rohkaista meitä kakkia ajattelemaan suuria, pyytämään suuria ja kiittämään suuresti. ”Näitä tekoja ja vielä suurempiakin te olette tekevä” näitä Jeesuksen sanoja ajatellen voimme olla rohkealla mielellä, mikään ei ole mahdotonta, saamme luottaa Hänen armoonsa ja ihmetekoihinsa, tulevanakin vuonna.

- Pekka Vauromaa -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Jumalan siunausta työllemme, kotimaallemme, kodeillemme ja perheillemme
- Jotta Jumala antaisi syntyneiden seurakuntien vahvistua ja kasvaa Venäjällä
- Sergein naapurin puolesta. Naapuri oli pudonnut katolta ja halvaantunut, hänellä on paljon lapsia
- Lohdutusta, uskoa leskeksi jääneelle Porhovin lastenkodin johtajattarelle Olgalle, siunausta hänen työlleen. Saada lastenkotilapset turvallisiin rakastaviin perheoloihin.
- Pajusin kodittomien asuntola ja narkomaanikotien toimeentulo
- Lastenkotien vierailulupien saaminen

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi